

Palau 100

Kavakos, Gilbert
& NDR Elbphilharmonie Orchester

Dimecres 13.11.19 – 20 h
Sala de Concerts

Concert inaugural de la temporada

Flors i fems (fragment)

“Llur saber travessa mars i masos vells, piles de fems i flors obertes.
Des del subsòl al més pur èter hi ha l'espai de lloc-per-moure's. I se't fa el viure aquesta espera.
Càntic vivent, vela llatina, fosca energia, la de la llum.”

—*Homes i ocells*, 2012
Blanca Llum Vidal

Kavakos, Gilbert & NDR Elbphilharmonie Orchester —*La Setena de Bruckner*

Leonidas Kavakos, *violí*
NDR Elbphilharmonie Orchester
Alan Gilbert, *director*

I PART

Béla Bartók (1881-1945)
Concert per a violí núm. 2, BB 117
Allegro non troppo
Andante tranquillo
Allegro molto

35'

II PART

Anton Bruckner (1824-1896)
Simfonia núm. 7, en Mi major
Allegro moderato
Adagio. Sehr feierlich und sehr langsam
Scherzo. Sehr schnell
Finale. Bewegt, doch nicht zu schnell

70'

Catedrals sonores

Béla Bartók va compondre el seu segon *Concert per a violí* en plena maduresa, entre l'agost del 1937 i el desembre del 1938, per encàrrec del violinista hongarès Zoltán Székely, que el va estrenar el 23 de març de 1939 a Amsterdam, amb l'Orquestra del Concertgebouw i la direcció de Wilhelm Mengelberg.

El *Concert* va despertar l'admiració tant de públic com de crítica, i fins i tot els violinistes més reputats van incorporar-lo de seguida al seu repertori per la brillantor, la força i el virtuosisme que conté. És realment una obra espectacular, amb un llenguatge agosarat però alhora amb regust popular i farcit d'aires folklòrics que apareixen per tots els racons, i amb unes enormes exigències tècniques que el fan irresistible de cap a peus. Aquesta obra és també una mostra magnífica de la fantasia i la formidable inventiva sonora de Bartók, que fa sonar instruments com la percussió o l'arpa –i, per descomptat, el mateix violí solista– de manera sorprenent, inhabitual.

De fet, Bartók va projectar una gran partitura en forma de variacions, però la idea no va convèncer Székely, que esperava un concert convencional. El desitjos del violinista van ser

atesos per l'autor, que tampoc no va renunciar a la seva idea original: finalment l'obra va acabar tenint una estructura d'arc, una mena de palíndrom musical, com les que ja havia practicat en el quart i cinquè *Quartets de corda*. El primer moviment té una forma sonata estricta; el moviment central són sis variacions molt contrastants d'un tema inicial amb un accentuat perfum hongarès, que es reexposa al final, i el tercer moviment és una reexposició variada del moviment inicial on tornen a aparèixer pràcticament tots els temes però amb infinites i subtils variacions que el converteixen en un organisme totalment nou i sorprenent. Precisament el passatge final que va escriure Bartók per a aquest *Concert* tampoc no va convèncer el dedicatari Székely, perquè hi trobava a faltar lluïment per al violí, i l'orquestra li prenia tot el protagonisme. Bartók en va escriure un altre

de temible que és el que s'acostuma a interpretar.

Pocs mesos després de l'estrena, Bartók, que ja feia temps que era mal vist pels règims totalitaris del moment, que n'havien arribat a prohibir la música, va emigrar definitivament als Estats Units, on va morir cinc anys després gairebé en la misèria.

Anton Bruckner va treballar dos anys en la seva *Setena Simfonia*, entre el mes de setembre del 1881 i el mateix mes de l'any 1883. Vorejava els seixanta anys i fins aleshores la seva música no havia tingut gaire èxit: se'l considerava un bon organista i poca cosa més. Tanmateix els col·legues l'apreciaven molt, i el seu gran ídol, Richard Wagner, va dir amb motiu de l'estrena de la *Tercera Simfonia* (dedicada a ell), que només coneixia un compositor comparable a Beethoven: i aquest compositor era Anton Bruckner.

Aquesta *Setena Simfonia* va ser un dels pocs èxits que Bruckner va aconseguir en vida. L'estrena va ser el 30 de desembre de 1884 no pas a Viena –on tenia tota la crítica en contra–, sinó a la Gewandhaus de Leipzig, i el públic la va aplaudir un quart d'hora llarg. El director de l'estrena, Arthur Nikisch, entusiasmat amb l'obra, va dir que no havia sentit res comparable des de Beethoven i va fer tot el possible per continuar donant a conèixer l'obra. Pocs mesos després la *Setena* s'havia d'interpretar a Munic, dirigida per Hermann Levi, i unes setmanes abans Bruckner va implorar per carta a l'Orquestra Filharmònica de Viena que no la toqués per por que els comentaris dels ferotges crítics vienesos influïssin negativament en la premsa i el públic bavarès. L'estrena vienesa es va posposar fins a l'any 1886, però els temors de Bruckner es van acabar confirmant: Hanslick (crític i catedràtic a la Universitat de Viena) va escriure al diari vienès «Neue Freie Presse» que la *Setena Simfonia* era una obra “*contrafeta, elefantiàsica, insana i perjudicial*”, i citava les paraules d'un músic que la definia com “*el somni delirant d'un músic d'orquestra exasperat per vint assajos de Tristan i Isolde*”. I malgrat això, la *Setena* va tenir un llarg recorregut en vida de l'autor, va sonar amb èxit a Holanda, Anglaterra i als Estats Units, i es va convertir en la seva obra més estimada.

Bruckner va dedicar aquesta *Simfonia* al rei Lluís II de Baviera, però en el fons és un gran homenatge al seu admirat Wagner. Certament, aquesta obra és un enorme edifici sonor, imponent i majestuós, un oceà de dimensions colossals, amb passatges de gran lirisme combinats abruptament

amb episodis de caràcter èpic i desenvolupaments hipertròfics: un magma sonor que exigeix una contemplació reposada, pacient, d'assimilació calmada i digestió lenta.

Els dos primers moviments de la *Simfonia* duren junts gairebé tres quarts d'hora, però són un devessall d'emoció sonora. La *Simfonia* comença directament amb una melodia noble, serena i riquíssima en harmonies i ritmes, entonada pels violoncels, que abasta vint-i-un compassos i que probablement és el tema més extens de tota la seva producció.

“ (...) Aquesta obra és també una magnífica mostra de la fantasia i la formidable inventiva sonora de Bartok (...) ”

El monumental “Adagio” va ser escrit per Bruckner entre el gener i l'abril del 1883, quan ja coneixia la gravetat de l'estat de salut de Wagner, que va acabar morint el 13 de febrer. Bruckner va incloure en aquest moviment quatre tubes wagnerianes que mai abans havia utilitzat, i que li atorguen un caràcter ombrívol, tràgic, a mode d'homenatge, i converteixen el moviment en una elegia plena d'emoció.

Després d'aquest fosc retrat del dolor, l'estat d'ànim s'alleuja amb un “Scherzo” brillant, lleuger, amb aire de *ländler*, de ressonàncies campestres i amb un solo de trompeta que el mateix autor va reivindicar com l'evocació del cant del gall. I el moviment final és commovedor: Bruckner hi fa emergir novament el tema principal del primer moviment, tot confirmant la sofisticada enginyeria sonora que sustenta aquest colós simfònic, una obra mestra del simfonisme romàntic.

Aquell any...

1884

Música

El penúltim dia de l'any s'estrena a la ciutat de Leipzig la *Simfonia núm. 7* d'Anton Bruckner, una de les més conegudes del compositor. La primera audició és a càrrec de la Gewandhausorchester, dirigida per Arthur Nikisch. Bruckner dedica l'obra al rei Lluís II de Baviera.

Història

El Camerun (en alemany *Kamerun*) es converteix en colònia alemanya. El territori, de prop de mig milió de quilòmetres quadrats, inclou també altres regions africanes limítrofs. L'any 1916, durant la Primera Guerra Mundial, el Camerun alemany serà envaït pels exèrcits britànics i francesos. Anglaterra i França posteriorment es repartirien el territori.

Art

Georges Seurat pinta el quadre *Un dimanche après-midi à l'Île de la Grande Jatte* (Tarda de diumenge a l'illa de la Grande Jatte), una de les obres més representatives de l'anomenat puntillisme, una tècnica de pintura creada per aquest artista neoimpressionista francès que consisteix a pintar amb punts petits de colors.

Cultura

Neix a Barcelona el poeta, dramaturg, traductor, periodista i diplomàtic Josep Carner. Considerat un dels poetes catalans més importants del segle XX, Carner escriurà llibres molt destacats, com *Els fruits saborosos* o *Nabí*, a més del llibret de l'òpera de Toldrà *El giravolt de maig*, que s'estrenarà precisament al Palau.

Ciència

El mes d'octubre la ciutat de Washington acull una important conferència internacional, amb l'assistència de delegats de vint-i-cinc països, en la qual s'arriba a una sèrie d'acords, com ara adoptar el meridià que travessa l'Observatori Reial de Greenwich, a Anglaterra, com a meridià de referència i inicial.

1939

Música

S'estrena al Concertgebouw d'Amsterdam el *Concert per a violí i orquestra núm. 2* de Béla Bartók. El compositor hongarès havia completat l'obra al final de l'any anterior. El solista de l'estrena és el violinista Zoltán Székely, acompanyat per l'Orquestra del Concertgebouw, dirigida per Willem Mengelberg.

Història

Amb la retirada de les tropes republicanes que defensaven Molló, al Ripollès, es posa fi a l'Ofensiva de Catalunya (també anomenada Batalla de Catalunya), un conjunt d'accions militars dirigides per les forces del general Franco que suposen la caiguda de les principals capitals catalanes en mans de les tropes franquistes.

Art

Frida Kahlo se separa aquell any del seu marit, el també pintor Diego Rivera, i pinta *Las dos Fridas*. És un oli de gran format, un autoretrat doble que reflecteix clarament el dolor del moment vital de l'artista. El quadre es pot veure al Museu d'Art Modern de Mèxic.

Cultura

S'estrena la pel·lícula *The wizard of Oz* (El màgic d'Oz), un musical nord-americà dirigit per Victor Fleming i protagonitzat per Judy Garland en el paper de Dorothy Gale. Guanyarà dos Oscars, el de millor cançó (*Over the rainbow*) i el de millor banda sonora. A Catalunya no es veurà fins al 1945.

Ciència

Mor a Londres l'arqueòleg, egiptòleg i antropòleg anglès Howard Carter. L'any 1922 Carter havia descobert, gairebé intacta, la tomba del jove faraó egipci Tutankamon. Era a la Vall dels Reis, a la necròpolis de la ciutat de Tebes (actualment Luxor). El descobriment significa una fita en la història de l'arqueologia.

Biografies

Leonidas Kavakos, violí

Nascut a Atenes i educat en el si d'una família musical, és aclamat per la seva tècnica violinística incomparable i el seu talent captivador, a més d'haver-se consolidat els darrers anys com a director. Als 21 anys ja havia guanyat tres importants concursos: el Sibelius (1985), i el Paganini i el Naumburg (1988). Va enregistrar el *Concert per a violí* de Sibelius per primera vegada a la història i va guanyar el Premi Gramophone al millor concert de l'any 1991.

Treballa amb les orquestres i els directors més prestigiosos del món i actua com a recitalista a les principals sales de concerts i festivals d'arreu. Ha signat un contracte de gravació en exclusiva amb Sony Classical.

Aquest mes d'octubre, amb motiu dels 250 anys del naixement de Beethoven, es llançarà un CD amb el *Concerto* i el *Septet* de Beethoven, amb l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera i alguns dels solistes. L'any 2020 interpretarà i dirigirà el *Concerto* de Beethoven amb orquestres d'arreu d'Europa i dels Estats Units. També tocarà la integral de *Sonates* de Beethoven a Xangai i Guangzhou, així com a Milà i Roma, i oferirà diversos recitals sobre Beethoven a Londres (Wigmore Hall), aquí al Palau de la Música, a Parma i Copenhaguen.

El 2007 va rebre el premi Echo Klassik, el 2014 el premi Artista de l'Any Gramophone i el 2017 el guardó de la Léonie Sonning Music Foundation de Dinamarca.

Aquest 2019 ha participat al Festival de Verbier, Festival de Música de Tanglewood amb un concert amb la Simfònica de Boston, en què va tocar i dirigir el *Concert per a violí* de Beethoven i la *Simfonia núm. 7* d'Antonin Dvořák. Ha esdevingut *artiste étoile* al Festival de Lucerna, i durant la temporada 2019-20 s'unirà novament a Yo-Yo Ma i Emanuel Ax al Carnegie Hall amb diverses actuacions. A més, farà dues gires per Àsia.

Kavakos imparteix anualment a la capital grega una classe magistral de violí i de música de cambra, la qual atrau violinistes i conjunts d'arreu del món i és un reflex del profund compromís que ha adquirit amb la transmissió de coneixements i de tradicions musicals.

Toca el violí Stradivarius "Willemotte" del 1734 i és propietari de violins moderns dels lutiers F. Leonhard, S. P. Greiner, E. Haahti i D. Bagué.

www.leonidaskavakos.com

www.facebook.com/leonidas.kavakos.violin

caféPalau

El Palau *estrena* servei de restauració i cafeteria

Una nova oferta gastronòmica amb personalitat pròpia i un punt de trobada imprescindible de la ciutat, gestionat per Balot Restauració

Servei de
9 del matí
a 12 de
la nit

Menú
migdia
12€

Packs
especials per
als vespres
de concert

NDR Elbphilharmonie Orchester

Les retransmissions de concerts de l’NDR, orquestra en residència a l’Elbphilharmonie, sala inaugurada el 2017 i nova icona cultural d’Hamburg i alhora reconeguda mundialment, han contribuït a difondre, tant a Alemanya com a la resta del món, els trets més distintius de la seu d’aquesta prestigiosa formació. A més dels diversos formats de concerts que interpreta a Hamburg, l’orquestra gaudeix del seu propi cicle a Lübeck i a Kiel i ocupa una posició destacada als principals festivals del nord d’Alemanya. El seu prestigi internacional queda reflectit en gires habituals per Europa, l’Amèrica del Nord i del Sud i l’Àsia.

L’NDR Elbphilharmonie Orchester, que també du a terme activitats relacionades amb l’ensenyament i la promoció de joves talents, va ser fundada el 1945 com l’orquestra de la Nordwestdeutscher Rundfunk (NWDR: Ràdio del Nord-oest d’Alemanya) amb l’objectiu que contribuís al procés de reconstrucció cultural i intel·lectual després de la Segona Guerra Mundial. Entre el 1956 i el 2016 es va conèixer com l’Orquestra Simfònica de la NDR (Sinfonieorchester NDR).

El seu primer director principal va ser Hans Schmidt-Isserstedt, que durant més d’un quart de segle en va configurar el perfil artístic. Posteriorment també van ser molt productius els vint anys d’estreta col·laboració amb Günter Wand; director d’orquestra des del 1982, el 1987 va ser-ne no-

menat director honorari amb caràcter vitalici i va consolidar el prestigi internacional de l’orquestra. En concret, les seves interpretacions de les *Simfonies* de Brahms i de Bruckner van esdevenir el segell artístic de la formació.

“El seu prestigi internacional queda reflectit en gires habituals per Europa, l’Amèrica del Nord i del Sud i l’Àsia”

Christoph Eschenbach en va esdevenir el director el 1998, i el 2004 Christoph von Dohnányi va donar continuïtat a la llista de prestigiosos directors principals. Des del 2011 fins al 2018, el director principal Thomas Hengelbrock va contribuir al prestigi de la formació amb programacions poc convencionals i amb interpretacions no exemptes d’experimentacions. El jove director polonès Krzysztof Urbanski n’ha estat director convidat principal des del 2015. Des d’aquesta temporada 2019-20, Alan Gilbert n’és el nou director principal.

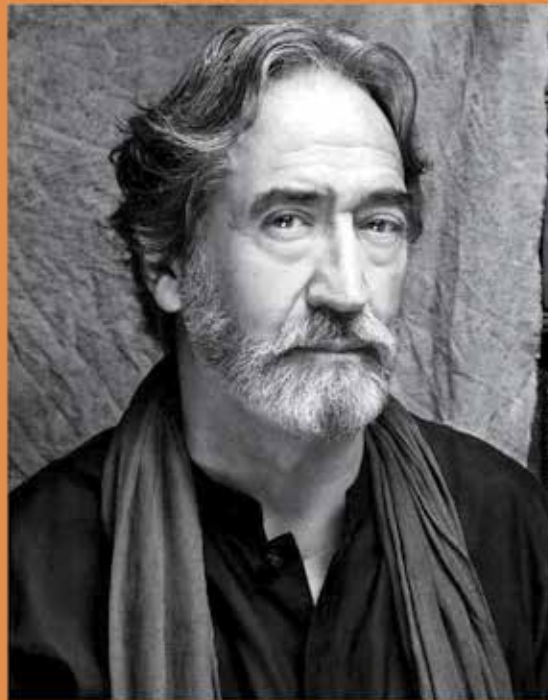
Palau de la Música Catalana

L'Oratori de Nadal de Bach amb Jordi Savall

La Capella Reial
de Catalunya
& Le Concert
des Nations

Dimarts, 17 de desembre de 2019 – 20h
J. S. Bach: *Oratori de Nadal, BWV 248*
(Sessió I)

Dimecres, 18 de desembre de 2019 – 20h
J. S. Bach: *Oratori de Nadal, BWV 248*
(Sessió II)

Abonaments a partir de 56 euros.
Entrades individuals a partir de 35 euros.
Descomptes per a menors de 35 anys, grups i packs a mida d'entrades.

www.palaumusica.cat | taquilles@palaumusica.cat | 93 295 72 07

© Peter Hundert

Alan Gilbert, director

Nascut a Nova York, gaudeix d'una destacada reputació internacional com a intèrpret apassionat d'un ampli repertori del Barroc fins a l'època contemporània, i com a artista amb consciència social. Director convidat principal de la NDR Elbphilharmonie Orchester el 2004 i el 2005, des de la temporada actual 2019-20 n'és el director principal.

Entre els anys 2009-2017 va ser director de l'Orquestra Filharmònica de Nova York, tot retornant el prestigi a la formació i un paper preminent als Estats Units. També és director honorari de la Reial Orquestra Filharmònica d'Estocolm, que va dirigir durant vuit anys, a més de director convidat principal de l'Orquestra Simfònica Metropolitana de Tòquio i fundador i director de Musicians for Unity, organització amb el suport de les Nacions Unides que aplega músics de tot el món per promoure la pau, el desenvolupament i els drets humans.

És molt sol·licitat internacionalment, i dirigeix habitualment la Filharmònica de Berlín, Orquestra Reial del Concertgebouw, Orquestra Simfònica de Boston i les orquestres de Filadèlfia, Cleveland, Gewandhaus de Leipzig i Filharmònica de Radio France, com també l'Staatskapelle de Dresden.

Ha dirigit òpera a La Scala de Milà, Metropolitan Opera de Nova York, La Opera de Los Angeles, Òpera Reial d'Estocolm, Staatsoper de Zuric i Santa Fe Opera, on l'any 2003 va ser el primer director musical.

Format com a violinista, col·labora estretament amb grans intèrprets, com Frank Peter Zimmermann, Lisa Batiashvili, Leonidas Kavakos, Yo-Yo Ma, Emanuel Ax i Renée Fleming, i amb els compositors John Adams, Magnus Lindberg i Esa-Pekka Salonen.

La seva discografia inclou un conjunt de CD titulat *The Nielsen Project*, així com el DVD *Doctor Atomic* de John Adams, guanyador d'un premi Grammy, enregistrat en directe al Met. A més dels nombrosos premis i guardons prestigiosos, va estar al capdavant dels Estudis de Direcció d'Orquestra i Orquestrals de la Juilliard School of Music de Nova York.

Durant la temporada 2019-20, a més dels nombrosos concerts amb l'NDR Elbphilharmonie Orchester, Alan Gilbert tornarà a dirigir l'Orquestra de Cleveland, Staatskapelle de Dresden, Orquestra Simfònica Metropolitana de Tòquio, Reial Orquestra Filharmònica d'Estocolm i Orquestra Simfònica de Londres.

Discografia

B. Bartók:

Concert per a violí i orquestra núm. 2, BB 117

Tibor Varga, violí.
Berliner Philharmoniker. Ferenc Fricsay,
director. Deutsche Grammophon.

Yehudi Menuhin, violí.
Philharmonia Orchestra. Wilhelm Furtwängler,
director. Naxos.

Yehudi Menuhin, violí.
Minneapolis Symphony Orchestra. Antal
Dorati, director. Mercury.

Barbabás Kelemen, violí.
Hungarian National Philharmonic Orchestra.
Zoltán Kocsis, director. Hungaroton.

Midori, violí.
Berliner Philharmoniker. Zubin Mehta,
director. Sony.

Gil Shaham, violí.
Chicago Symphony Orchestra. Pierre Boulez,
director. Deutsche Grammophon.

Itzhak Perlman, violí.
London Symphony Orchestra. André Previn,
director. EMI.

Anne-Sophie Mutter, violí.
Boston Symphony Orchestra. Seiji Ozawa,
director. Deutsche Grammophon.

Renaud Capuçon, violí.
London Symphony Orchestra. François-Xavier
Roth, director. Erato.

A. Bruckner:

Simfonia núm. 7

NDR Elbphilharmonie Orchester. Alan Gilbert,
director. Sony.

NDR-Sinfoniesorchester. Günter Wand,
director. RCA.

Münchner Philharmoniker. Sergiu Celibidache,
director. EMI.

Berliner Philharmoniker. Wilhelm Furtwängler,
director. Deutsche Grammophon.

Wiener Philharmoniker. Hans Knappertbusch,
director. Orfeo.

Wiener Philharmoniker. Karl Böhm, director.
Deutsche Grammophon.

Berliner Philharmoniker. Daniel Barenboim,
director. Teldec.

Philharmonia Orchestra. Otto Klemperer,
director. EMI.

Gewandhausorchester Leipzig. Andris Nelsons,
director. Deutsche Grammophon.

Royal Concertgebouw. Bernard Haitink,
director. Philips.

Staatskapelle Dresden. Eugen Jochum, director.
EMI.

Deutsches Symphonie-Orchester Berlin.
Ricardo Chailly, director. Decca.

Enregistraments disponibles a Spotify i altres serveis i plataformes de música digital
Selecció a càrrec de Javier Pérez Senz, periodista i crític musical

Playlist

Béla Bartók va escriure el *Concert per a violí núm. 2* entre el 1937 i el 1938, en plena ascensió del feixisme. Aquesta obra reflecteix l'angoixa del conflicte bèl·lic que s'estava gestant a Europa, en plena Guerra Civil Espanyola i a punt d'esclatar la Segona Guerra Mundial. En aquell moment trobem altres obres marcades pel mateix context social i polític.

Carmina Burana de Carl Orff

Aquesta obra simfonicocoral, una de les més interpretades a tot el món, va ser composta entre el 1935 i el 1936 a partir dels vint-i-quatre poemes medievals en llatí que formen el *Carmina Burana*. Es va estrenar a l'Òpera de Frankfurt el 8 de juny de 1937 i es basa en la idea de la roda de la fortuna, que gira cíclicament amb el bo i el dolent de la condició humana. Està inspirada en les melodies renaixentistes i en les peces vocals de Claudio Monteverdi, i té una orquestració opulenta com la que trobem en Stravinsky. Va esdevenir l'obra més popular a Alemanya durant el règim nazi.

Quartet núm. 1, en Do major, op. 49 de Dmitri Xostakóvitx

Xostakóvitx va compondre aquest *Quartet* en només sis setmanes, l'estiu del 1938. L'obra anterior era la seva *Cinquena Simfonia* i, com a contrast, va escriure aquest *Quartet* en un estil neoclàssic que, segons el que va dir, "està inspirat en escenes de la infantesa, i té la ingenuïtat i els sentiments optimistes que es poden associar amb la primavera". Es va estrenar a Leningrad, actualment Sant Petersburg, el 10 d'octubre de 1938 amb el Quartet Glazunov, i a Moscou el 16 de novembre del mateix any interpretat pel Quartet Beethoven, amb el qual va començar una gran amistat i relació artística. El 1938 Xostakóvitx també va compondre la famosa *Suïte per a orquestra de jazz núm. 2*.

Mathis der Maler de Paul Hindemith

El director Wilhelm Furtwängler va encarregar a Paul Hindemith una obra per poder-se estrenar a la gira de la Filharmònica de Berlín, i el 1934

va compondre una simfonia inspirada en el pintor del Renaixement alemany Matthias Grünewald, sobre el qual volia fer una òpera. Aquestes escenes simfòniques li van servir com a interludis per a l'òpera que estava ideant. Aquell mateix any també les va dirigir Otto Klemperer a Nova York. El règim nazi va criticar fortament Furtwängler per haver triat aquest compositor, ja que era considerat un músic "degenerat" i connectat amb el judaisme. Tanmateix Hindemith va completar la composició de l'òpera el 1935 i la va estrenar a Zuric el 1938.

Sensemayá de Silvestre Revueltas

Es tracta d'una de les obres més populars d'aquest compositor mexicà, que la va compondre entre el 1937 i el 1938, poc abans que morís. Està basada en una obra del poeta cubà Nicolás Guillén, que evoca el cant d'un ritual afro-cubà per matar un escurçó. La paraula *sensemayá* prové del culte religiós africà que va arribar a terres americanes i explica la cerimònia del sacrifici de la serp, que era un animal sagrat per a les cultures indígenes. Es tracta d'una obra orquestral amb una tímbrica molt rica, amb vint-i-set instruments de vent i catorze de percussió.

Adagio for strings de Samuel Barber

El compositor nord-americà Samuel Barber va fer un arranjament per a orquestra de corda del segon moviment del seu *Quartet de corda, op. 11*, que va compondre el 1936 inspirant-se en el poema èpic *Geòrgiques* de Virgili. L'"Adagio" va quedar enllestit el mateix any i el famós director Arturo Toscanini el va estrenar i enregistrar a Nova York el 5 de novembre de 1938.

Mecenes Protectors

Mecenes d'Honor

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Aenor – Armand Basi – Bagués-Masriera Joiers – Balot Restauració – Bankia – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms ETT S.L.U. – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Caixa d'Enginers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. – Samsung Electronics Iberia S.A.U. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Yamaha Music Europe

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Diagonal Inversiones Capital AV, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc, Elvira Abril, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, Marta Barnes, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, Pere Grau Vacarisas, Maria José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

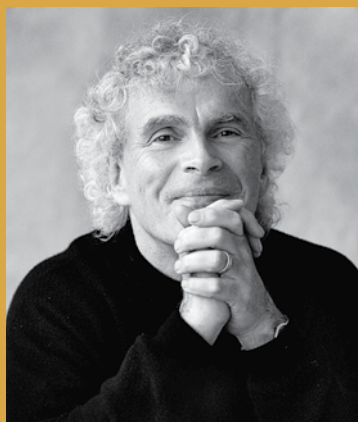
GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

inaem

INSTITUTO NACIONAL DE ARTES ESCÉNICAS

També et pot interessar ...

Palau 100
Dimarts, 21.01.20 – 20 h
Sala de Concerts

Orfeo Català
London Symphony Orchestra
Sir Simon Rattle, director

L. van Beethoven: *Simfonia*
núm. 7, en La major, op. 92
L. van Beethoven: *Crist en el*
Mont de les Oliveres, op. 85

Preus: 35, 50, 80, 100 i 175 euros

© Sim Canetty Clarke

Palau 100
Del diumenge 09.02.20 al
divendres 14.02.20 – 20 h
Sala de Concerts

Monteverdi Choir
Cor de Cambra del Palau
de la Música Catalana
Orchestre Révolutionnaire
et Romantique
Lucy Crowe, soprano
Jess Dandy, contralt
Ed Lyon, tenor
Tareq Nazmi, baix
Sir John Eliot Gardiner,
director

Integral de les Simfonies de
Beethoven

Preus: de 15 a 175 euros

Palau 100
Dijous, 02.04.20 – 20 h
Sala de Concerts

Joëlle Harvey, soprano
Jeremy Ovenden, tenor
Ashley Riches, baríton
Cor de Cambra del Palau
de la Música Catalana
Cor Jove de l'Orfeo Català
Gabrieli Consort & Players
Paul McCreesh, director

F. J. Haydn: *Les estacions, Hob.*
XXI:3

Preus: 20, 30, 40, 65 i 100
euros